

Таким чином, переважна більшість як хлопців, так і дівчат емоційно налаштовані на позитивне ставлення до уроків фізичної культури. Втім, серед тих хто висловлює негатив – дівчат більше у 4 рази ніж хлопців. В той же час, фактичне ставлення до уроків фізичної культури, що виявляється через їх відвідуваність, виконання домашніх завдань, самостійних занять фізичними вправами, бажання займатися фізичними вправами після закінчення школи, виявлення недоліків уроків є не оптимістичним і дівчат серед такої категорії респондентів значно більше ніж хлопців. Зазначимо, що хлопці та дівчата вбачають в уроці фізичної культури різне призначення, що повинно впливати на вибір вчителем засобів фізичного виховання. І вчителі подекуди намагаються враховувати гендерні інтереси школярів, хоча таких намагань є замало і учні прагнуть більшого щодо розв'язання цієї проблеми. Інтереси хлопців, переважно, сконцентровані на командних та нетрадиційних видах спорту, а дівчата надають перевагу індивідуальним видам і їх не цікавлять нові види спортивної діяльності. Отже, гендерні особливості у ставленні школярів до фізичного виховання існують і їх треба враховувати педагогу при проведенні уроків фізичної культури.

ЛІТЕРАТУРА

1. Євстігнєва І. В. Гендерне виховання учнів основної школи на уроках фізичної культури : дис. канд. пед. наук : 13.00.7 / І. В. Євстігнєва. – Луганськ, 2012. – 228 с.
2. Кімелл М. Гендероване суспільство / пер. С. Альошкіної. – Київ: Сфера, 2003.

Новосад В.

Науковий керівник – доц. Винничук О.Т.

ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ В СПАДЩИНІ УКРАЇНСЬКИХ ПЕДАГОГІВ

Відродження традицій гармонійного виховання людини, зокрема фізичного виховання кінця ХІХ середини ХХ століття, вимагало теоретичного підґрунтя, на основі якого можна було б творити дієву систему тіловиховання. Це розуміли вчені-педагоги і у своїх працях обґрунтовували фізичне виховання на національній основі. До таких належать К. Ушинський, О. Духнович, Г. Ващенко, І. Боберський, О. Тисовський, В. Сухомлинський та ін. Когорту видатних педагогів, які у своїх працях висвітлювали проблеми фізичного виховання, можна умовно поділити на педагогів загальновиховного напрямку і тіловиховного напрямку. Перша група – науковці, які у своїх працях питання фізичного виховання розробляли лише частково. До них слід віднести : К. Ушинського, О. Духновича, А. Волошина, Х. Алчевську, С. Русову, І. Огієнка, І. Стешенка, І. Тимківського, І. Ставровського. Друга група - педагоги, які працювали в основному над створенням національної системи тіловиховання. До них можна віднести: Івана Боберського, Степана Гайдучка, Тараса Франка, Петра Франка, Едварда Жарського, Олександра Тисовського.

Працюючи над засадами фізичного виховання педагоги прагнули довести до широкого загалу українців необхідність “виховання сили духу і тіла” з метою розв'язання глобальних завдань, які ставить перед українським народом історія. Наші просвітителі досконало вивчали системи фізичного виховання розвинених європейських країн. Розуміючи, що кожна з цих систем може мати як позитивні, так і негативні впливи, вчені радять творчо використовувати це при опрацюванні української національної систем.

Ідеї, погляди, що стосуються фізичного виховання і підтверджені історичним досвідом інших народів педагоги викладали у своїх працях та застосовували у практичній роботі (І. Боберський, П. Франко, О. Тисовський).

На основі аналізу спадщини українських педагогів минулого, щодо фізичного виховання можна сформулювати засади творення української системи тіловиховання. До них належать такі положення : 1. Тіловиховання - це не окрема галузь формування людської особистості, а його органічна частина, яка міцно поєднана з вихованням розумовим, моральним, естетичним. 2. Завдання тіловиховання - не тільки в тому, щоб зміцнити здоров'я, розвинути рухові якості, а й сприяти утвердженню духовних сил людини, зокрема зміцненню її волі, вихованню наполегливості, вмінню керувати своїм тілом як знаряддям духу. 3. Керівники тіловиховання української молоді повинні знати завдання, які поставила перед народом історія: створення незалежної соборної України, розбудова її господарства, розвиток духовної культури. Виконання цих завдань вимагає певних якостей духу і тіла. 4. Керівникам тіловиховання необхідно ознайомитися з його історією у різних народів, бо вона повчальна з погляду і позитивного, і негативного. 5. Створена система фізичного виховання не може залишатися незмінною протягом багатьох років. Вона змінюється у зв'язку із новими завданнями, які ставить перед народом історія. Крім того, слід брати до уваги невпинний розвиток наук, що пов'язані з питаннями тіловиховання. Керівники фізичного виховання повинні ретельно стежити за досягненнями науковців і вміло використовувати це у практиці. 6. У тіловихованні, як і в інших галузях виховання, останнє треба поєднувати із самовихованням. Це означає : а) вихованець сам розуміє потребу і сенс фізичного виховання ; б) розуміє завдання, які стоять перед українським народом і усвідомлює свої обов'язки перед ним ; в) не тільки ретельно і з бажанням виконує накази керівників під час походів і занять фізичними вправами, а й за певною системою сам займається тіловихованням.

Інакше воно може обернутися на муштру, а вона, яка не дає добрих наслідків у вихованні молоді [1].

Розглядаючи питання фізичного виховання як і при викладенні інших питань теорії і практики, К.Д. Ушинський виходив із важливого, ним же і сформульованого принципу народності виховання. Він наполягав на створенні системи виховання, яка б враховувала особливості рідного народу, що виключає будь-яке механічне, сліпе і бездумне запозичення і втілення в практику виховання чужоземних систем і практичного досвіду без попереднього критичного опрацювання. Він говорив: “Я люблю, щоб українець був українцем, росіянин – росіянином, англієць — англійцем, і якщо в Пруссії треба бути прусаком, то у Франції бути французом” [2].

Аспекти національної системи фізичного виховання, які знаходимо у педагогічній спадщині актуальні й нині при розв’язанні багатьох питань творення дієвої системи гармонійного розвитку людини-патріота. Творчі доробки наших педагогів допомагають розв’язати завдання, які сформулював Г. Ващенко: “розбудова господарства, духовної культури України і виховання людини, яка міцна духом і тілом, але такої, щоб у неї дух панував над тілом”. У цьому і полягає основний сенс тіловиховання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ващенко Г. Тіловиховання як засіб виховання волі і характеру / Упорядн. та авт. Передмови О. Вацеба, А. Окопний. – Львів: Українські технології, 2001. – 56 с.
2. Окопний А. Місце фізичного виховання молодого покоління в творчій спадщині К.Д. Ушинського // Тези доповідей Всеукраїнської науково-практичної конференції “Студентський фізкультурно-спортивний рух в Україні на порозі ХХІ століття: національно-історичні, соціально-економічні, оздоровчо-профілактичні аспекти відродження”. – Київ. – 1998. – С. 21-22.

Смоляк О.

Науковий керівник – доц. Винничук О.Т.

ПЕРЕДУМОВИ СТАНОВЛЕННЯ СУЧАСНОГО ОЛІМПІЙСЬКОГО РУХУ

Метою нашої роботи є виявлення та аналіз передумов становлення Олімпійського руху сучасності.

Концепцію олімпізму як поняття, Кубертен виклав у лекції, прочитаній ним 25 листопада 1892 року в Сорбоннському університеті з нагоди п’ятилітньої річниці створення Французького легкоатлетичного союзу. Саме тоді він, як генеральний секретар Союзу, вніс офіційну пропозицію про відновлення олімпійських ігор.

“Давайте, - сказав він на закінчення лекції, - пошлемо за рубіж веслярів, фехтувальників, бігунів і тим самим положимо початок вільному рухові спортсменів, за допомогою якого в кровообіг старої Європи влиється ідея миру. Це дозволяє мені, користуючись вашою підтримкою, внести пропозицію про поновлення олімпійських ігор, адаптованих до вимог сучасності” [4].

У січні 1894 р. Кубертен розіслав запрошення і програму конгресу багатьом закордонним клубам, персонально запросивши У. Слоена зі США, Ч. Герберта з Англії, В. Бланка зі Швеції і Ф. Кеменя з Угорщини. На жаль, його зусилля не отримали практичної підтримки в самій Франції. Були і відмови від участі в конгресі з націоналістичних мотивів. Представники Австралії і Японії письмово підтвердили про своє приєднання до установчого конгресу.

16 червня 1894 р. у великому залі Сорбонського університету (Париж) зібралося біля 2000 чоловік. У запрошеннях був зроблений напис «Конгрес відродження Олімпійських ігор». Були присутні 79 делегатів від 49 спортивних організацій 12 країн, включаючи США, Італію, Іспанію, Францію, Грецію і Росію. Особливо високо оцінював Кубертен роль в організації конгресу У. Слоена і Ч. Герберта.

Відроджуючи Олімпійські ігри, Кубертен багато чого почерпнув з історії організації і проведення давньогрецьких Ігор. Він додав древнім звичаям характер натхнення, щоб вони краще могли служити сучасному світу. Кубертен майже детально розробив організацію і процедуру проведення Олімпійських ігор, додавши елементи, які на його думку були необхідні для задоволення потреб сучасного людства. До них варто віднести, насамперед, інтернаціональний характер ігор, включення в програму змагань більшої кількості видів спорту, добровільна участь спортсменів-аматорів і ін.

Делегати конгресу працювали в двох секціях. У першій секції обговорювалася проблема аматорства. В результаті обговорення перемогла точка зору Кубертена, який завжди виступав проти перетворення спортсменів високої кваліфікації в циркових виконавців. Делегати першої секції критикували принципи аристократичного спортивного аматорства в Англії. На засіданнях другої секції обговорювалися концепції олімпізму.

Напередодні відкриття конгресу Кубертен опублікував статтю “Відродження Олімпійських ігор”, де були чітко викладені принципи й ідеали олімпізму:

1. Як і древні фестивалі, сучасні Олімпійські ігри варто проводити кожних 4 роки.
2. Відроджені Ігри (на відміну від древніх Олімпіад) будуть сучасними і міжнародними. В них увійдуть ті види спорту, що культивуються в ХІХ ст.
3. Ігри будуть проводитися для дорослих.
4. Будуть впроваджені суворі визначення поняття “аматор”. Гроші будуть використовуватися